

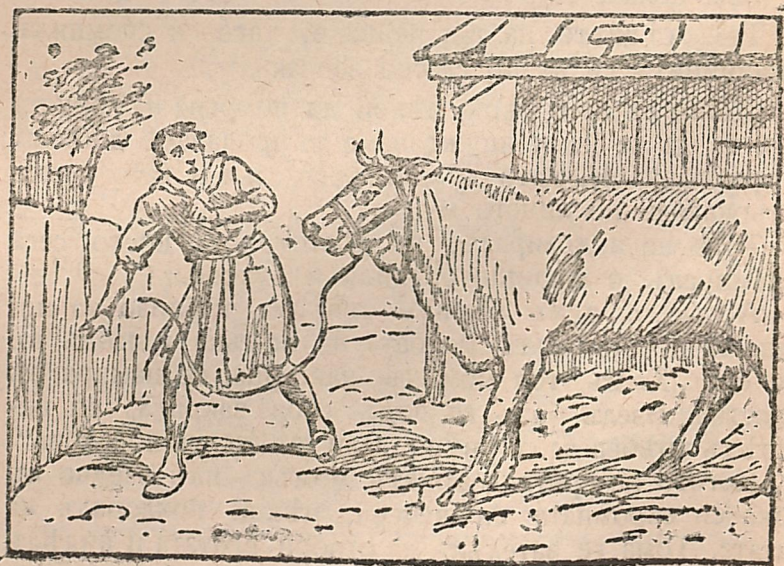
„Погледнете, колко съмъ окаянъ и сиромакъ, казалъ разплакано старецътъ.

„Не се обезсърдчавайте“, прозвучалъ ясниятъ гласъ на Тома — момъкътъ показалъ мъжество, за да развесели донѣкждѣ майка си, — ние много си приличаме съ васъ, защото утрѣ трѣбва да продадемъ кравата, едникия си имотъ, за да платимъ наема“.

„Поне ти имашъ още дрехи на гърба си, а азъ, вижъ, съмъ полуголъ, и въ лошо и въ добро врѣме“, казалъ просекътъ.

И до гдѣто Тома съчувствено го гледалъ, той продължавалъ жаловито: „Ти си младъ, а азъ не. Дай си на мене дрехата и раздѣли съ мене супата си. Азъ ще ви благословя и безъ друго ще бъдете честити“.

„Добрѣ дошли, заповѣдайте“, казалъ Тома и турилъ прѣдъ просека паница съ супа.

Но отеднажъ старецътъ се изгубилъ и Тома и майка му съ ужасъ се спогледали.